

Édes
ILLAT

**„Én Istenem!
Miért hagytál el
engem?”**

Sóhajtotta Jézus, miközben a fakeresztet felfüggesztve, vércseppek csöpögtek végig a testén. És akkor, nem lélegzett többet.

Nem, te voltál minden reményem! Oda akartam rohanni a kereszthez és megrázni a testét. De csak térdeimre ereszkedtem:

**„Jézus, nem hagyhatsz
itt engem. Ha téged
elhagyott Isten, akkor
engem még inkább.”**

Egy katona lándzsát szúrta Jézus oldalába. Az Isten fia nem mozdult. Meghalt. Levették a testét, és sírba tették. Eközben én Jézus követőivel maradtam. Könnyek gyűltek a szemembe, és azon gondolkodtam hogyan menthet ő meg a múltamtól és a jövőmtől, mikor önmagát sem tudta megmenteni.

Hónapokkal
e z e l ő t t
e g y z s ú f o l t
e b é d l ő b e n
á l l t a m , s z o r o n g a t v a
e g y k e n e t t e l t e l i
ü v e g e t , m i k ö z b e n k ö n n y e k
c s o r o g t a k v é g i g a z a r c o m o n .
A z e m b e r e k a f a l u m b a n u n d o r r a l
a z a r c u k o n n é z t e k r á m m i n d i g .
E l t á v o l o d t a k t ő l e m , m i n t h a v a l a m i l y e n
h a l á l o s b e t e g s é g e m l e n n e . E z a z ü v e g
k e n e t v o l t a z e g y e t l e n j ó d o l g a m i
m e g m a r a d t a z é l e t e m b e n , é s a s a j á t h o l t
t e s t e m r e a k a r t a m h a s z n á l n i .

**Eg y z s ú f o l t s z o b á b a n , J é z u s r á m
n é z e t t é s l á t o t t e n g e m . L á t t a a
m ú l t a m , a j e l e n e m , a j ö v ő m .
M i n d e n a p r ó s z é g y e n e m
– t u d t a . É s m é g i s , c s a k
a z i r á n t a m é r z e t t
s z e r e t e t é t l á t t a m a
t e k i n t e t é b e n .**

Abban a pillanatban, mindennél jobban vágytam arra, hogy tehessek valamit azért az emberért, aki emlékeim szerint valaha is törődéssel fordult felém. Akkor észrevettem a poros lábait.

Elindultam felé, és letérdeltem a lábainál, kinyitottam az üveg drága kenetet. Könnyecseppek áztatták a lábait, és lecsókoztam őket miközben letöröltem a port a lábáról. Elhalkult a zaj, és megpróbáltam elfojtani a zokogásom. De nem tudtam. Senki nem nézett még úgy rám ahogyan Jézus.

Ő látott engem.

Jézus Simonnal beszélt, aki farizeus volt, és ő volt az összejövetel házigazdája. „Van valami amit el kell neked mondanom.”

„Két ember tartozott egy harmadik embernek. Az egyik ötszáz pénzzel tartozott, a másik ötvennel. Egyikük sem tudta visszafizetni az embernek, ezért ő elengedte mindkét tartozást. Na most, melyik fogja őt jobban szeretni?”

Simon köhécselt, köszörülve a torkát. „Gondolom az akinek a nagyobb adósság lett elengedve.”

„Látod ezt a nőt?” Jézus rátette a kezét a fejemre, és az érintésének gyengédsége lecsitította a zokogásom. „Eljöttem a házádba. Nem adtál vizet a lábamhoz, de ő megmosta a lábaim a könnyeivel, és a hajával törölte meg. Te nem csókoltál meg, de ez a nő megcsókolta a lábam. Tehát, elmondom neked, az ő sokrossza meg lett bocsátva – ahogy az ő nagy szerelme megmutatkozott. De bárki, akinek kevés lett megbocsátva, kevésbé szeret.”

**Nem kapok
levegőt. Ez a
történet azt jelenti,
amit gondolok
hogy jelent?**

Jézus bőrkeményedéssel kezével megemelte az állam, és felállított. Újra a szemembe nézett, és éreztem a bűneim súlyát.

**„A bűneid
meg vannak
bocsátva.”**

Az arcom felforrósodott ahogy a szobában mindenkinek elállt a lélegzete. Valaki azt suttogta: „Ki ez, hogy bűnököt bocsáthat meg?”

El akartam bújni, de Jézus tekintete ott tartott.

**„A hited
megtartott. Menj
békével.”**

Ott hagytam a törött üvegem Jézus lábainál, könnyebnek éreztem magam mint előtte bármikor. Bűntudattal, szégyennel, utálattal és reménytelenséggel érkeztem. Ez minden amit ismertem. Elmúlt. De remény vette át a helyét.

Kinn állva az épület előtt vettem egy mély levegőt, belekapaszkodva a reménybe, amit Jézus ajánlott fel. És aztán valaki hirtelen szorosan megölelt, minden levegőt kiszorítva belőlem, és egy nevető női hang ezt mondta:

**„Hét nem csodálatos
Jézus? Életeket
változtat meg!”**

Így kerültem ide, Jézus követői közé, mikor ő meghalt a kereszten. Összegyűltünk egy szobában, messze a zajos utaktól, gyászolva a férfit aki új életet ajánlott nekünk. A régi életem szégyenének fájdalma feltört. De nem, már meg van bocsátva.

A hét első napján, a nők előkészítették a fűszereket és kenetet Jézus testére. Lassan elsétáltunk a sírhoz, szomorúan attól, amit vittünk annak, akit nem akartunk, hogy halott legyen. Bár mi nem tudtuk kinyitni a sírt, a katonák tudták hogyan kell. De már nyitva volt.

„Nincs itt a test.” Benéztem a sírba. Ki vitt volna el egy halott embert?

„Miért keresitek az élőt a holtak között?” Hirtelen hátranéztem, és láttam két férfit ragyogó fehér ruhákban ahogy a sírkő mellett álltak. „Nincs itt. Feltámadt!”

**Jézus él!
A remény él.
A bűneim meg
vannak bocsátva.**

